

සංස්කෘතික අනන්‍යතාව ගොඩනැගීම උදෙසා පුරාවෘත්ත භාවිතය

(විබෙච් ජාතික ඇස්. මහින්ද හිමියන්ගේ දරු නැළවිල්ල හෙවත් ජාතික තොටිල්ල කාව්‍ය පන්තිය ඇසුරින්)

ආචාර්ය හංසමාලා ඊටිගහපොළ

ජ්‍යෙෂ්ඨ කලීකාචාර්ය

සිංහල හා ජනසන්නිවේදන අධ්‍යයනාංශය

ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය

hansamala@sjp.ac.lk

Abstract

Human culture is a very important subject area in the study of man. According to anthropologists, only man can maintain a culture. Some anthropologists said that the personality of man is also greatly affected in the analysis of culture. They termed personality as the behavioral patterns that are often used by a person and the strategies that are used to solve the various problems that they face. Here the relationship of culture from birth to formation, growth and survival of man is highlighted. Accordingly, it will be clear that the culture of which he is a part and the history of the group or society to which he belongs influence the development of a man's personality. The personality developed in this way is completely connected with the individuality of man. however, man cannot exist without his culture because his personality and individuality are dependent on his cultural identity. Therefore, the personality and individuality of man is shaped by the social culture in which he exists. It seems that this construction is done by using legends and literature of respective societies. Also, the value systems of the society to which a certain person belonged, are included in literature folk tales, folk poems, and the advice of elders. These legends are a collection of fables considered to be ancient stories. what is under investigation here is the construction of that cultural identity by using those legends. according to that, the poem “Daru Nalavilla” by the poet S. Mahinda (Tibetan) thero of the Colombo era, is investigated using the content analysis method.

Key Words: Cultural Identity, Personality, individuality, S. Mahinda (Tibetan), Legends

1. හැඳින්වීම

මිනිසා පිළිබඳව අධ්‍යයනය කිරීමේදී මානව සංස්කෘතිය වනාහි ඉතා වැදගත් විෂය ක්ෂේත්‍රයකි. මානව විද්‍යාඥයන්ගේ අදහස අනුව සංස්කෘතියක් පවත්වාගෙන යා හැක්කේද මිනිසාට පමණි. අනාදීමත් කාලයක් තිස්සේ ඇති වූ පරිණාමයේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස විශේෂ ජීව විද්‍යාත්මක වාසි කිහිපයක් නිසා අඛණ්ඩ සංස්කෘතියක් ගෙන යා හැක්කේද මිනිසාට පමණ (පෙරේරා, 1993: 61). “සංස්කෘතිය යනු දැනුම, විශ්වාස, කලා, සදාචාර නීති, සිරිත්-විරිත් සමාජයේ ජීවත් වන පුද්ගලයෙකු ලෙස ලබා ගත් පුරුදු හා හැකියාවන් ඇතුළත් වූ සංකීර්ණ සමස්තයකි” (Tylor,1871: 01). එහිදී සංස්කෘතිය හා පෞරුෂය අතර ඇති සම්බන්ධතාව කෙරෙහිද අවධානය යොමු වී තිබේ. ඇතැම් මානව විද්‍යාඥයෝ සංස්කෘතිය අරභයා කළ විග්‍රහයේදී මිනිසාගේ පෞරුෂත්වයද ඊට බෙහෙවින් බලපාන බව පැවසූහ. යම් පුද්ගලයෙකු විසින් බොහෝ සෙයින් භාවිතයට ගනු ලබන වර්ග විධි හා ඔවුන් මුහුණ දෙන විවිධ ප්‍රශ්න නිරාකරණය කර ගැනීම සඳහා යොදා ගන්නා උපක්‍රම යනාදිය පෞරුෂත්වය ලෙස ඔවුහු හැඳින්වූහ. ප්‍රතික්‍රියාවන්ගේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස ගැනෙන පෞරුෂත්වය, කොටස් හතරකට වර්ග කර ඇත. පුද්ගලයා නිර්මාණය වී ඇති ලක්ෂණ එනම්, ජෛවීය විද්‍යාව, ස්නායු කායික විද්‍යාව, අන්තඃප්‍රාචී පද්ධතිය, ශරීර වර්ණ ආදිය, පුද්ගලයා ජීවත්වන කායික පරිසරයේ ස්වභාවය, පුද්ගලයා කොටස්කරුවෙකු වන සංස්කෘතිය, විශිෂ්ට හෝ ජාති ස්වාභාවික වූ හෝ ශාරීරික, මානසික හා සාමාජික අනුභූතිය හෙවත් පුද්ගලයාගේ ඉතිහාසය ඒවායි (සෙනෙවිරත්න, 1981: 47-49).

මේ කරුණු මගින් මානවයාත් සංස්කෘතියත් අතර වන අත්‍යන්ත සම්බන්ධතාව පැහැදිලි වේ. මිනිසා බිහි කිරීමේ සිට හැඩ ගැස්වීම, වර්ධනය හා පැවැත්ම සඳහා සංස්කෘතියේ ඇති සබඳතාව මෙහිදී ඉස්මතු වන කාරණා වේ. ඒ අනුව කැපී පෙනෙන ලක්ෂණ කිහිපයකි. එනම් මිනිසාගේ පෞරුෂත්වය ගොඩ නැංවීම සඳහා ඔහු කොටස්කරුවකු වූ සංස්කෘතියත් ඔහු අයත් කුලකයේ හෝ සමාජයේ ඉතිහාසයත් බලපාන බවය. මෙසේ ගොඩ නැගෙන පෞරුෂත්වය මිනිසාගේ පුද්ගලත්වය හා අත්‍යන්තයෙන්ම බද්ධ වේ. ‘අර්චිත් හැලොවෙල්, ක්ලිපර්ඩ් ගාර්ට්ස් වැනි මානව විද්‍යාඥයෝ මිනිසාගේ පුද්ගලත්වය පහළ වන්නේ සංස්කෘතික බලවේගයන්හි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් බවට තර්ක කළහ. ජීව විද්‍යාත්මක වස්තුවක් ලෙස බිහි වන මිනිසාගේ පුද්ගලත්වය සකස් වන්නේ ඒ ඒ තැනැත්තා ජීවත් වන සංස්කෘතික පරිස්ථිතියට අනුරූපව බව ඔවුන්ගේ පිළිගැනීම යි’ (දිසානායක, 2004: 215). තවද පුද්ගලයාගේ ස්වෛරීත්වය මිත්‍යාවක් බවත් පුද්ගලත්වය සමාජ නිර්මිතයක් බවත් පෙන්වුම් කිරීමට එමිල් ඩුර්කැහිම්, ජෝර්ජ් හර්බට් මිච් වැනි ලේඛකයෝ සමත්වූහ (දිසානායක, 2004: 215). කෙසේ වුවද මිනිසාගේ පෞරුෂත්වය හා පුද්ගලත්වය සංස්කෘතික අන්‍යෝන්‍යවෙන් යුතු වන්නේ මිනිසාට තමා පවතින සංස්කෘතියෙන් තොර පැවැත්මක් නැති නිසාය. මිනිසාගේ පෞරුෂය හා පුද්ගලත්වය ඔහු පවතින සමාජ සංස්කෘතියට අනුව හැඩ ගස්වන්නේ එනිසාය. මෙකී සකස්වීම පුරාවෘත්ත භාවිත කරමින් ඒ ඒ සමාජයේ පවතින සාහිත්‍යය මගින්ද සිදුවනු දැකිය හැකිය. එසේම පුද්ගලයෙක් යම් ජන සමාජයකට අයත් වේද ඒ ජන සමාජය පිළිගන්නා පුරුෂාර්ථ සාහිත්‍යයෙහිත්, ජනකතා, ජනකවි ආදියෙහිත් වැඩිහිටියන්ගේ අනුශාසනාවලත් ගැබ් වී ඇත. පරම්පරාවෙන් පරම්පරාවට ඒවා ගෙන යනු ලබන්නේත් ඒ පුරුෂාර්ථ වර්ධනය කිරීමේ අවශ්‍යතාව නිසාය (ආරියරත්න හා සරච්චන්ද්‍ර: 1988, 117). මෙරට විද්‍යාමාන වන සිංහල සංස්කෘතියට අයත් පුරුෂාර්ථ ගොඩ නැගී ඇත්තේ බුදු දහමෙන් සහ තදනුබද්ධ සංස්කෘතියෙනි.

ඉංග්‍රීසි භාෂාවේ *Mythology* යනු සිංහල භාෂාවෙන් පුරාණ කතා, මිත්‍යා කතා පිළිබඳ විද්‍යාවයි. මේ පුරාණ කතා යනු ප්‍රවාද හෝ පුරාවෘත්ත ගණයෙහිලා සැලකෙන ප්‍රබන්ධ කතා සමුදායකි. ඒවා දේවකතාවලට විශේෂිත පුරාවෘත්ත, ගම්බිම්, කඳුවැටි ඇතුළු යම් වස්තූන් ප්‍රභවය වූ අයුරු දැක්වෙන ප්‍රවාද, ආඥාත කර්තෘක මුඛ පරම්පරාගත කතා විශේෂ වන ජනකතා, උපමා හා ආදර්ශ කතා හා සුරංගනා කතා ආදී වශයෙන් ප්‍රභේද කර ඇත. විචාරකයෝ ජනශ්‍රැති අධ්‍යයනයේදී මේ සියලු ප්‍රභේද පුරාණෝක්ති හෝ පුරාවෘත්ත ලෙස සලකනු ලබති (මහේන්ද්‍ර, 2003: viii-ix). මෙහිදී විමර්ශනයට පාත්‍ර වන්නේ එසේ දැක්වුණු පුරාවෘත්ත භාවිත කරමින් එකී සංස්කෘතික අන්‍යෝන්‍යව ගොඩ නැංවීම පිළිබඳවයි. ඒ අනුව කොළඹ යුගයේ ප්‍රමුඛතම කවියකු වූ ටීබෙට් ජාතික

ඇස්. මහින්ද හිමියන්ගේ දරු නැළවිල්ල හෙවත් ජාතික තොටිල්ල කාව්‍ය පන්තිය පාදක කරගනිමින් අන්තර්ගත විශ්ලේෂණාත්මක ක්‍රමවේදය උපයෝගී කොටගෙන මේ විමර්ශනය සිදුකෙරේ.

2. සාකච්ඡාව

ප්‍රාචීන ජනශ්‍රැති අධ්‍යයනයේදී ප්‍රවාද යනුවෙන් හැඳින්වෙන පුරාණෝක්ති, ආගමික, ඓතිහාසික, දේව හා ජන පුරාණෝක්ති යනාදි ලෙස වර්ග කර ඇත(මහේන්ද්‍ර, 2003: xiv). එනමින් මෙහිලා අවධානය යොමු වන්නේ ඓතිහාසික පුරාණෝක්ති හෙවත් පුරාවෘත්ත වෙතටය. ‘පුරාණෝක්තිය’ හෙවත් ‘පුරාවෘත්ත’ යනු පැවැත්මක් (existence) පිළිබඳ ස්වභාවයක් හෙළිකරන වර්ගයකි. ඉන් අනතුරුව ඒ පැවැත්මෙහි අන්තර්ගත චින්තාවලිය (thought) හා මතවාද (ideologies) හෙළි කරන ක්‍රියා මාර්ගයකි (මහේන්ද්‍ර, 2003: xix). පුරාවෘත්තවලට ඉතිහාසයේ අධිකාරයක් හිමිව ඇත. මේ පුරාවෘත්ත යනු මිනිසුන් ප්‍රධාන වර්ග කරගනිමින් මෑත අතීතයේ ලෝකයේ පිහිටුවා ඇති සාම්ප්‍රදායික වාචික ගද්‍ය ආබ්‍යානයකි. එය කතාව කියනු ලබන්නා සහ ඔහුගේ ප්‍රේක්ෂකයන් විසින් සත්‍යයක් ලෙස පිළිගනු ලබන්නකි. මෙකී පුරාවෘත්ත බොහෝ විට ලෞකික වුවද පූජනීයත්වයට පත්ව ඇත. පුරාවෘත්ත නිර්වචනය කිරීමට වඩා වර්ගීකරණය කිරීම පහසු නැත. සමහර විට මේ පුරාවෘත්ත ඒවායෙහි ව්‍යාප්තිය අනුව සංක්‍රමණික හෝ දේශීය පුරාවෘත්ත ලෙස වර්ග කෙරේ. කෙසේ වෙතත් සංක්‍රමණික පුරාවෘත්ත සෑම විටම පාහේ දේශීයකරණය වී ඇති අතර දේශීය පුරාවෘත්ත සංක්‍රමණික ආකෘතිය මත චිත්‍රණය වී ඇත. පුරාවෘත්ත වර්ගීකරණයේ බොහෝ පද්ධති පදනම් වී ඇත්තේ විෂය කරුණු මතයි (Baker, 1982: 2-3). තවද පුරාවෘත්තවලට පදනම් වන්නේ සැබෑ පුද්ගලයන් හෝ සැබෑ යැයි සිතන පුද්ගලයන් ගැන කියවුණු කතාය. ඒවා සාමාන්‍යයෙන් මනාකල්පිත හා යථාර්ථයේ මිශ්‍රණයකි. සත්‍යයේත් මායාවේත් සුසංයෝගයකි. මෙකී පුරාවෘත්තවල දීර්ඝත්වයට වඩා එහි අන්තර්ගත හඬ ගැඹුරු වන අතර කිසියම් උපදේශයක් සහිත පාඩමක් හෝ සදාචාරාත්මක පණිවිඩයක් එහි ගැබ්ව ඇත (Boyles, 2012: 168). ඒ අනුව මෙකී පුරාවෘත්ත කිසියම් නිශ්චිත අරමුණකින් යුතුව ජනප්‍රියත්වයට පත්ව පොදු ජන මනසෙහි කාලයක් පුරා පැවත එන බව පැහැදිලි වේ.

සාහිත්‍යකරණයේදීද නිර්මාණකරුවෝ විවිධ අභිමතාර්ථ උදෙසා මෙකී පුරාවෘත්ත භාවිත කරති. ඒ අතුරින් සංස්කෘතික අනන්‍යතාව ගොඩ නැගීම උදෙසා පුරාවෘත්ත භාවිත කිරීම පිළිබඳව කොළඹ යුගයේ ප්‍රමුඛතම කවියකු වූ ටිබෙට් ජාතික ඇස්. මහින්ද හිමියන්ගේ දරු නැළවිල්ල හෙවත් ජාතික තොටිල්ල කාව්‍ය පන්තිය ඇසුරින් විමසනය කළ හැකිවන්නේ ඒ සඳහා පාදක වූ පරමාර්ථය නිසාය.

ජාත්‍යාලය, දේශ ප්‍රේමය වැනි මාතෘකා සම්බන්ධයෙන් සිංහල කාව්‍ය ක්ෂේත්‍රයෙහි පුරෝගාමී කවියා වූයේ ටිබෙට් ජාතික ඇස්. මහින්ද හිමිය. සිංහල කවීන් අතර කොළඹ යුගයේ පළමු පරපුර නියෝජනය කළ මහින්ද හිමියන් සුවිශේෂ පුද්ගලයකු වන්නේ එතුමා සිංහල ජාතිය ගැන කවි ලියූ විජාතිකයකු වූ බැවිනි. “උන් වහන්සේ ස්වකීය ජාතිය ලෙස සැලකුවේ ටිබෙට් ජාතිය හෝ ලෙජ්වා ජාතිය නොව සිංහල ජාතියයි. ස්වකීය දේශය ලෙස දුටුවේ සිකිම් දේශය නොව, ශ්‍රී ලංකාවයි” (ආර්යරත්න, 2005: 38). තවද මහින්ද හිමියන්ගේ කවි ජාතික ප්‍රබෝධයෙහිලා සැබෑම අවියක් වූ බවත් එය සටන් බිමක නැගූ කාහල නාදයක ස්වරූපයක් ඉස්මතු කළ බවත් විචාරකයන්ගේ අදහසයි. මෙසේ ජාතික අභිමානය කුළු ගැන්වීමෙහිලා මහින්ද හිමියන් විසින් භාවිත කරන ලද්දේ ශ්‍රී ලාංකිකයන්ගේ සංස්කෘතික අනන්‍යතාවයි. ශ්‍රී ලාංකේය ජාතිකත්වය මෙරට සංස්කෘතියෙන් පෝෂණය වූවකි. එකී අනන්‍යතාව මතු කරවීමට උන්වහන්සේ පැහැදිලිව උපයෝගී කොට ගත්තේ පුරා කතාවයි.

ජාතිකවාදී චින්තනය ගොඩ නැගීමට මෙන්ම ඊට ප්‍රබල ජීව ගුණයක් සැපයීමට සහ උත්කර්ෂයෙන් පවත්වා ගැනීම සඳහාද ඉතිහාසය භාවිත කිරීම අත්‍යවශ්‍ය වේ. ඉතිහාසය වූ කලි ජාතිකවාදයේ අනිවාර්ය සාධකයකි (ධර්මදාස, 2007: 46). මහින්ද හිමියන් මෙහිදී භාවිත කොට ඇත්තේ එම අනිවාර්ය සාධකයයි. එහෙත් ඒ

ජාතිකවාදය ඇති කිරීම උදෙසා නොව සිංහල සංස්කෘතික අන්‍යෝන්‍යතාව හා ජාතිකත්වය මතු කරවා සිය රට, ජාතිය වෙනුවෙන් ඇති හැඟීම තව දුරටත් තීව්‍ර කිරීමේ අවශ්‍යතාවය. 'දරු නැළවිල්ල හෙවත් ජාතික කොටිල්ල' නම් කවි පෙළින් මහින්ද හිමියන් මෙකී හැඟීම තීව්‍ර කරන්නේ අතීත රජදරුවන් පිළිබඳ අතීතාවර්ජනයකිනි. ඒ අනුව විජය, පඬුවස්ඳෙව්, මුය්සිව, පියතිස්, දෙටුතිස්, කාවන්තිස්, මහ සිලු මහ තිස්, බුදුගොස්, ගැමුණු, වළගම්බා, විජයබා, සඟබෝ, මහසෙන්, දාසෙන්, මුගලන්, කාශ්‍යප, කුමාරදාස, මහ පැරකුම්, දෙවැනි පැරකුම්, රාජසිංහ, මිහිඳු, යන රජවරු පිළිබඳවද විහාර මහා දේවිය, සෝමා දේවිය, රත්නාවලී දේවිය බඳු රාජ මහේෂිකාවන් පිළිබඳවද මිහිඳු, බුද්ධසෝම, නන්ද මහා තෙරණුවන් පිළිබඳවද තොටගමුවේ රාහුල හිමි, වෑත්තුවේ හිමි හා විද්‍යා වක්‍රවර්තී යන සාහිත්‍යකරුවන් පිළිබඳවද කැප්පෙට්පොළ, ලංකාපුර වැනි සෙනෙවිවරුන් හා මද්දුම බණ්ඩාර කුමරු පිළිබඳවද වර්ණනා වේ. විශේෂයෙන්ම මහින්ද හිමියන් මෙම වර්ත පමණක් යොදා ගැනීමට උත්සාහ දරා ඇත්තේ ඔවුන් රට, දැය, සමය, මෙන්ම සිංහල සාහිත්‍යය, දේශීය කලාව නගා සිටුවීම යනාදිය පිළිබඳවද කරන ලද අමිල මෙහෙවර සලකා බැලීමෙන් බව පැහැදිලිය. එමෙන්ම දෙමළ, සොළී, පෘතුගීසි හා ඉංග්‍රීසි ජාතීන් විෂයෙහි සිංහල රජදරුවන්ගේ සටන්කාමීත්වය වර්ණනා කිරීම මහින්ද හිමියන් සිදු කර ඇත්තේ නැළවිලි කවියක ස්වරූපයෙන් යුතුව පුරාකතා භාවිත කරමිනි.

දැක සස්නට වන විපතා - ඒ අප දුටුගැමුණු පුතා
 දෙමළන් සුන් කරපු කතා - ඉගෙන ගනින් මගේ පුතා

විජිතපුරේ කොටුවේදී - කඩු පිට කඩු පහර දීදී
 යුද කොට ජයගත් පරිදී - සිහි කරපත් පුත පැහැදී

රුවන්මැලි සෑ තනවා - මුනි පුත් සඟ ගණ පිනවා
 ගිය එරජුන් සිහිවෙනවා - මගේ පුතා නැළවෙනවා (ආර්යරත්න, 2005: 69)

ශ්‍රී ලාංකේය රාජවංශයේ ජනප්‍රියම රජු වන්නේ දුටුගැමුණු රජුයි. මහාවංශයද දුටුගැමුණු රජු වෙනුවෙන් පරිච්ඡේද ගණනාවක්ම වෙන් කර ඇත. මහින්ද හිමියන්ද සිය නිර්මාණය සඳහා දුටුගැමුණු රජුගේ කතාව පාදක කරගෙන ඇත්තේ එබැවින් විය හැකිය. උන්වහන්සේ විසින් ඒ සඳහා කවි ගණනාවක් රචනා කරනු ලැබ ඇත. දුටුගැමුණු රජුගේ පමණක් නොව රජුගේ මව වූ විහාරමහාදේවිය සිහි කරමින්ද මහින්ද හිමියන් මතු කරවා ඇත්තේ අතීතභාවයයි. සෝමාදේවියගේ කතා පුවත වැදගත් වන්නේද ඇගේ අතීත බව නිසාය. එබඳු කතා පුවත් දරුවන් කුඩා කල සිටම ඉගෙන ගැනීම වැදගත් බව මහින්ද හිමියන් දැඩි සේ විශ්වාස කර ඇති බව පෙනේ.

සිය රට ගළවමිසි පතා - දිවි දුන් සැඩ රිපුන් වෙනා
 සෝමා දේවිගෙ පුවතා - ඉගෙන ගනින් මගේ පුතා (ආර්යරත්න, 2005: 70)

කුඩා දරුවන්ගේ ලෝකයේ පරමාදර්ශී වීරයා ලෙස ඉතිහාසය විසින් නාම ගන්වනු ලැබ ඇති මද්දුම බණ්ඩාරගේ කතාව ඉදිරිපත් කිරීමටද මහින්ද හිමියෝ අමතක නොකළහ. උන්වහන්සේ මද්දුම බණ්ඩාර නාම ගන්වා ඇත්තේ පියාගේ නාමයෙනි. මේ 'ඇහැලේපොළ' යන නාමයෙන් කියැවෙන්නේ ඇහැලේපොළ විජේසුන්දර වික්‍රමසිංහ වන්දුසේකර සෙනෙවිරත්න අමරකෝන් වාසල පණ්ඩිත මුදියන්සේ ගැනයි. ඔහු වනාහි 'සෙංකඩගල ශ්‍රී ශෛලාහිධාන කන්ද උඩරට' රාජධානිය බිඳ වැටීමට උපස්ථම්භක වූ පුද්ගලයා ලෙස ඉතිහාසාගත වූ පුරුෂයාය. රාජාධිරාජසිංහ රජුගේ පණිවිඩ කරන නිලමේ ලෙසත්, පසුව මඩුවේ ලේකම්, පල්ලේවාහල නිලමේ, මහ ගබඩා නිලමේ, සත් කෝරළේ දිසාව හා උඟවේ දිසාව යන පදවි දරා අනතුරුව දෙවැනි අදිකාරම් ධුරයට පත්වූ පුද්ගලයාය (හේමපාල,2004:25). මද්දුම බණ්ඩාර විසින් නියෝජනය කරනු ලබන්නේ එකී පරම්පරාවයි.

ඇහැලේපොළ පුත් කුමරු - කඩුවට ගෙල දුන් අයුරු
 පුරුදු කළොත් සිහල දරු - නිදහස අත්වනු නිබොරු (ආර්යරත්න, 2005: 73)

කවියා මෙහිදී පැහැදිලිවම සිහල දරුවන් මද්දුම බණ්ඩාර අනුගමනය කළ යුතු බව පවසා ඇත. එහිදීද මතුපිටට රැගෙන ඇත්තේ නිර්භීතභාවයයි. මෙසේ මද්දුම බණ්ඩාර සේම නිර්භීතව මරණයට මුහුණ දුන් තවත් අයෙකු මහින්ද හිමියන්ගේ අවධානයට පාත්‍ර වී ඇත. ඒ, කැප්පෙට්පොළ සෙනෙවියාය. ඉතිහාස කතාවට අනුව ඔහු මද්දුම බණ්ඩාරගේ මවගේ එක්කුස උපන් සහෝදරයාය (හේමපාල, 2004:25). ඔහු සිය අවසන් මොහොතේ ඇදී සළුව සෝදා දළදා සමිඳුන්ට පූජා කළ කතා ප්‍රවාණියද කවියට පාදක කොට ගෙන ඇත.

ඇදී සළුවට ගෙන සෝදා - දළදා සමිඳුන්ට පූජා

කඩුවට ගෙල දුන්නෙ එදා - ගුරුකමටයි උඹට මෙදා (ආර්යරත්න, 2005: 74)

සිංහලයන්ගේ සතුරන් ලෙස මහින්ද හිමියන් සමස්තයක් ලෙස මෙහිලා ඉස්මතු කොට දක්වා ඇත්තේ දෙමළ හා සොළී ජනතාවය. 'දෙමළන් සුන් කරපු කතා', 'සිට දෙමළන් බල බිඳවා', 'සොළීන්ගෙ දළ සිඳ නොතබා', 'සැඩි දෙමළන් වද කෙරුවෝ', 'දෙමළන්ගේ බල බිඳවා', 'සොළීන්ගේ දළ බිඳින යුතා' ඊට නිදසුන්ය (ආර්යරත්න, 2005: 69-78). ඒ, මෙරට රාජාවලියේ දැක්වෙන පරිදි අප වඩාත් ආක්‍රමණයට ලක් වූයේ සොළීන් ප්‍රමුඛ දකුණු ඉන්දියානුවන්ගෙන් වන නිසාය. එහෙත් මෙකී තොරතුරු උපුටා ගැනීමේ සැබෑ අභිමතාර්ථය වූයේ සිංහල-දෙමළ වාර්ගික හැඟීමක් ඉස්මතු කිරීමට නොවන බව පැහැදිලිය. ඉංග්‍රීසින්ගේ වහල්කමින් ස්වදේශිකයන් මුදවා ගැනීමට උපස්ථම්භක වූ අතීත සිංහලයන් සතු වූ නිර්භීත බවෙහි සාක්ෂ්‍ය දැක්වීම අවශ්‍ය වූ හෙයින් උන්වහන්සේ මෙකී පුරාකතා උපයෝගී කොට ගෙන ඇත. ඒ, ස්වදේශිකයන්ගේ පෞරුෂය ගොඩ නංවා ගැනීමේ අරමුණෙනි.

තවද වැව් තනවා මෙරට සශ්‍රීක කිරීමට දායකත්වය ලබාදුන් අතීත රජවරුන්ගේ කතාද මහින්ද හිමියන් සිංහලයන්ගේ පෞරුෂය ගොඩනැගීමට උපයෝගී කරගෙන ඇත.

අහස් දියෙන් පොදක් පවා - ඉවත නොගොස් නැවතේවා

ඉටමින් මහ වැව් කණවා - වැඩ කෙළේ ඒ රජ දරුවා (ආර්යරත්න, 2005: 75)

ඒ වැව් තැනවූ රජවරුන් අතර මුල්ම වැව තැනූ පණ්ඩුකාභය රජු, අවුරුද්ද මුළුල්ලේම ජලය රඳවා ගත හැකි විශාල වැව් තැනීම ආරම්භ කරමින් වැව් 11ක් හා ඇළ මාර්ග 12ක් කළ වසභ රජු, මහා පරිමාණ වැව් හා ඇළ මාර්ග තැනූ මහසෙන් රජු මෙන්ම උපතිස්ස, ධාතුසේන, දෙවන මුගලන්, පළවෙනි අග්‍රඛෝධි, දෙවන අග්‍රඛෝධි, මහා විජයබාහු, මහා පරාක්‍රමබාහු වැනි වාරි කර්මාන්තයට සුවිශේෂ මෙහෙවරක් කළ රජවරු සිටිති (බාලසූරිය, 2004:22-23). මහින්ද හිමියන් 'ඒ රජදරුවා' යනුවෙන් සිහිපත් කරනුයේ මේ සියලුම රජවරුන් සහ එබඳු ක්‍රියා සඳහා මෙහෙයවූ ඔවුන්ගේ පෞරුෂයයි.

එසේම සිය අභිමතාර්ථය කුළු ගැන්වීම වෙනුවෙන් ජනශ්‍රැතියද උන්වහන්සේ භාවිත කර ඇත. ඒ, ඊට අර්ථකථනයක්ද සපයාදෙමිනි.

කුමාරදස් රජ පොරණේ - බැන්දේ ජානකිහරණේ

බමුණාගේ ඔද බිඳුණේ - සිහලුන්ගේ නැණ වැඩුණේ

මිතුරාහට දිවි පිදුවේ - ඒ රජුගේ ගුණ සිහිවේ

එඩිතර සිංහල පපුවේ - සැටි ඉන් කාටක් කියවේ (ආර්යරත්න, 2005: 72)

මෙහිදී අවධානය යොමු කර ඇත්තේ කුමාරදාස රජු වෙතටයි. සංස්කෘත බසින් ජානකිහරණය නම් මහා කාව්‍යය කළ කුමාරදාස රජුගේ ඒ වැයම මහින්ද හිමියන් දකින්නේ සිංහලයන්ගේ ඥානය වැඩි දියුණුවීමක් ලෙසය. එසේම කාලිදාස කවියාගේ අනේකුක මරණය නිසා සිය ජීවිතය පූජා කිරීමේ ජනශ්‍රැතීගත කතා පුවතද මෙහිලා ඉස්මතු කර දක්වා ඇත්තේ සිංහලයන්ගේ එඩිතර බව විදහා දැක්වීමට බව පැහැදිලිය. මේ සියලු කරුණුවලින් ස්ථුට වන්නේ පුද්ගල පෞරුෂය ගොඩ නැංවීමෙහිලා එඩිතර බවෙහි වැදගත් කමය. තවද ඒ හරහා මිත්‍රත්වයේ

වැදගත්කමද ඉස්මතු කරවා ඇත. මේ කතා පුවත්තිය ගෙනහැර දැක්වීමේදී පැරකුම්බා සිරිතේ මතු දැක්වෙන කවිය, උන්වහන්සේ නිසැකවම පාදක කරගන්නට ඇත.

වෙහෙර දසටක් පුරා කරවා දහඅටක් මහවැව් බැඳී
වසර එකදා බිසව් අබිසෙස් මහණුවම් තෙමඟුල් යෙදී
ඇපර කිව්වර පිනින් ජානකිහරණ ඇ මහකව් බැඳී
කුමර දස් රජ කාලිදස් නම් කිව්දුහට සියදිව් පිදී (පරණවිතාන,1997:27)

මෙසේ පුද්ගල පෞරුෂය ගොඩ නැඟීමට පුරාකතා උපයෝගී කරගත් උන්වහන්සේ මතු දැක්වෙන කවිය ඉදිරිපත් කර ඇත්තේ වෙනස් මුහුණුවරකිනි.

මිතුරුකමින් පෙරට එතොත් - දුවිල්ලක් එක්ක වුවත්
මිතුරු වෙයන් පුතේ උඹත් - එයයි ලොවේ ගුණය මහත් (ආර්යරත්න, 2005: 77)

එනම්, උන්වහන්සේ මෙහිදී අවධාරණය කර ඇත්තේ මිත්‍රත්වය ඇති කර ගැනීමේදී ධනය, නිලය, බලය වැනි සාධක කෙරෙහි අවධානය යොමු නොකළ යුතු බවය. එනමින් බලන කල මහින්ද හිමියන් වූකලි ශ්‍රී ලංකාවේ වඩාත් වර්ගවාදී, ගෝත්‍රවාදී, ජාතිවාදී කවියා යන මතය මේ හරහා බණ්ඩනය වී ඇති බව පැහැදිලි වේ. තවද උන්වහන්සේගේ කාව්‍ය පන්තිවල ගැඹව ඇති වැඩවසම් අදහස් නිෂේධනය කිරීම, පංති පරතරය හෙළාදැකීම, සමස්ත දුගී ජනයා වෙනුවෙන් කරන ලද හඬගැම යනාදී කරුණුද මේ අනුව අනාවරණය වී ඇත (ආර්යරත්න, 2005: 47-48).

දරු නැළවිල්ල හෙවත් ජාතික තොටිල්ල සමස්ත කාව්‍ය පන්තියම මහින්ද හිමියන් ගොඩනඟා ඇත්තේ මෙරට රාජ වංශිකයන්ගේ හා වෙනත් සුවිශේෂ වැදගත්කමෙන් යුතු පුද්ගලයන්ගේ මෙහෙවර හුවා දක්වමිනි. එහෙත් ඒ අතර උන්වහන්සේගේ දෘෂ්ටියද ඊට ඇතුළත් කිරීමට අමතක කර නැත.

ජාතික රණ දෙරණ මතේ - ගැටී වැටී මළ මොහොතේ
සුන්දර සුරඹුන්ගෙ අතේ - නැළවෙන බව සිතනු පුතේ

ජාතිය රන් විමනක් වේ - ආගම මිණි පහනක් වේ
එය රැක ගන්නට මෙලොවේ - සමත් වෙතොත් පුත නුඹ වේ

නොදී වැටෙන්නට විපතේ - තබනට නිදහස් සැපතේ
මුළු ලක්දිව උඹේ අතේ - තබමි ඉතින් ඔන්න පුතේ

ඉටුකොට කළ යුතු යුතුකම් - ලැබුණත් ලෝකෙන් ගැරහුම්
ඉවසන්නට පුළුවන් නම් - නුඹයි මගේ පුතා උතුම් (ආර්යරත්න, 2005: 66-75)

රට, දැය, සමය වෙනුවෙන් ජීවිතය පුජා කිරීමට සමත් දරුවකු තැනීම උන්වහන්සේගේ අරමුණ වී ඇති බව උක්ත කවි පන්තිවලින් පැහැදිලි වේ. උන්වහන්සේ පුරාකතා උපයෝගී කොට ගෙන ඇත්තේ එකී අරමුණ සාක්ෂාත් කරගැනීමට ඉතිහාසගත සාක්ෂ්‍ය වශයෙනි.

බියගුලුකම නිවට කමයි - එය නැති නම් පිරිමි කමයි
සිංහල සිතුවිලි මෙහෙමයි - පුත නුඹටත් එය උරුමයි (ආර්යරත්න, 2005: 75)

මේ කවියෙන් පැහැදිලිවම සිංහල දරුවකුගේ පෞරුෂය කෙසේ සකස් විය යුතු වන්නේද යන්න සාක්ෂාත් කර ඇත. මෙහිලා පිරිමිකම ලෙස දක්වා ඇත්තේ පුද්ගල පෞරුෂයයි. මේ පුද්ගල පෞරුෂය නිවටකමෙන් තොර විය යුතු බව උන්වහන්සේගේ මතයයි. මෙරටට ඇවැසි වන්නේ එඩිතර, නිර්භීත විරුවන් හා සමාන මිනිසුන්ය. ඒ අත් කිසිවක් නිසා නොව මහින්ද හිමියන්ට මෙරට අනාගතය සංකා සහිතව අනුමාන කිරීමට සිදුවී ඇති නිසාය.

කුල හේදය ලියලන්නේ - ජාතික බැමි පුපුරන්නේ

මේ රට මේ විපතීන්තේ - උඹද පුතේ ගළවන්නේ (ආර්යරත්න, 2005: 80)

මෙරට නිදහස් ස්වෛරී රටක් බවට පත්වීමට ඇති බාධකය වන්නේ ජාතියක් ලෙස එක්ව නොසිට හේදව සිටීම බව මහින්ද හිමියන් ප්‍රධාන වසයෙන් ගම්‍යමාන කරගත් කරුණයි. සිංහලයන් මෙසේ වෙන් වී සිටින්නේ කුලය නිසා බව හඳුන්ගන්නා මහින්ද හිමියන්, සිංහලුන්ගේ පුද්ගල පෞරුෂය සංස්කෘතික අනන්‍යතාවෙන් ගොඩ නැංවීමේ අවශ්‍යතාව වටහාගෙන ඇති බව මේ අනුව පැහැදිලි වේ.

3. සමාලෝචනය

මහින්ද හිමියන් විසින් විරචිත මේ කාව්‍ය පන්තිය වනාහි ඇත්තනී ඩී. ස්මිත් නමැති සමාජ විද්‍යාඥයා විසින් හඳුනාගනු ලබන 'ජාතිකත්වය' පිළිබඳ පොදු ලක්ෂණ කිහිපයකින් යුතුව ගොඩනගා ඇති බව දැශ්‍යමාන වේ. ඒවා නම් ප්‍රභවය පිළිබඳ කල්පිත, භූමිය පිළිබඳ කල්පිත, මුතුන්මිත්තන් පිළිබඳ කල්පිත, සංක්‍රමණය පිළිබඳ කල්පිත, විමුක්තිය පිළිබඳ කල්පිත, ස්වර්ණමය අවධිය පිළිබඳ කල්පිත, පරිහානිය පිළිබඳ කල්පිත, පුනර්ජීවනය පිළිබඳ කල්පිතය (ධර්මදාස, 2007: 37). අනාගත පරපුරට ගයන නැළවිල්ලක් ස්වරූපයෙන් උන්වහන්සේ මේ කවි පන්තිය ප්‍රබන්ධ කර ඇත්තේ වැඩිහිටි පරම්පරාවටය. ඔවුන් අතර රජයන දුසිරිත්, හේදහින්තකම් වෙනුවට ජාතික හැඟීමෙන් කුළු ගැන්වුණු සංස්කෘතික අනන්‍යතාවෙන් යුතු පුද්ගල පෞරුෂයක් ගොඩ නැංවීමේ කාලීන මෙහෙවරක වගකීම ඉටු කරන අභිප්‍රායෙන් බව පැහැදිලිය. එනම්, සමස්ත කවි පන්තියම ස්මිත් දැක්වූ කල්පිතවලින් යුතුව ගොඩනගා ඇත්තේ එබැවිනි. මෙහිදී මහින්ද හිමියන් විසින් 'සිංහලයන්' ලෙස ආමන්ත්‍රණය කර ඇත්තේද උන්වහන්සේගේ ඉලක්කගත භාෂක සමාජය සිංහල බස වහරන අය වන නිසාය. එබැවින් එකී සිංහලයන්ගේ පෞරුෂය, සංස්කෘතික අනන්‍යතාවෙන් යුතුව සැකසීමට උන්වහන්සේ උපයෝගී කොටගෙන ඇත්තේ පුරාකතාය. මහින්ද හිමියන් විසින් උක්ත කවි පන්තිය රචනා කරන ලද්දේ උන්වහන්සේ නියුතු වී සිටින ජාතික ව්‍යාපාරයට ගාමක බලවේගය සැපයීමේ අභිප්‍රායෙන් බව මින් පැහැදිලිව වන අනෙක් කරුණය. එකී අභිප්‍රාය සාක්ෂාත් කරගැනීම සඳහා සිංහල ජාතියේ විමුක්තිකාමී වීරයන්ගේ පුරාකතා අතැඹුලක් සේ උපයෝගී කරගෙන විරාභිවාදනය කිරීම සිදු කර ඇත. ජාතියක් වශයෙන් සිංහලුන් එකමුතු කිරීම සඳහා ඔවුන්ගේ සංස්කෘතික අනන්‍යතාව උපයෝගී කර ගැනීම ඒ අනුව සිදු වී ඇති බව හඳුනාගත හැකිය.

පරිශීලිත මූලාශ්‍රය

- දිසානායක, විමල්, (2004), *නව විවාර සංකල්ප*, බොරැස්ගමුව: විසිදුනු ප්‍රකාශකයෝ.
- ධර්මදාස, කේ. එන්. ඕ. (2007), *ජාත්‍යන්තරය*, බොරැස්ගමුව: විසිදුනු ප්‍රකාශන.
- පෙරේරා, ටෙනිසන්, (1993), *මානව විද්‍යා හා සමාජ විද්‍යා ප්‍රවේශය*, කොළඹ: එස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.
- බාලසූරිය, ජයසිංහ, (2004), *පොළොන්නරුවේ පුරාණ වාර්මාර්ග*, පොළොන්නරුව: පැරකුම් පොත්.
- සෙනෙවිරත්න, අනුරාධ, (1981), *සංස්කෘතිය හා කලාශිල්ප*, කොළඹ: ප්‍රදීප ප්‍රකාශකයෝ.
- හේමන්ත කුමාර, එන්. ඩී. ජී. ඒ., (2008), *සමාජ විද්‍යාව: මූලික සංකල්ප, න්‍යාය හා ක්‍රමවේදය*, කොළඹ: විජේසූරිය ග්‍රන්ථ කේන්ද්‍රය.
- හේමපාල, නුවරඑළියේ, (2004), *ඇහැලේපොල මහනිලමේ*, කොළඹ: විජේසූරිය ග්‍රන්ථ කේන්ද්‍රය.
- පැරකුම්බා සිරිත*, (1997). රෝහිණි පරණවිතාන (සංස්.), කොළඹ: මධ්‍යම සංස්කෘතික අරමුදල.
- මහින්ද ප්‍රබන්ධ*, (2005), සුනිල් ආරියරත්න (සංස්.), කොළඹ: එස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ,
- පුරාණෝක්ති සංග්‍රහය*, (2003), සුනන්ද මහේන්ද්‍ර (සංස්.), කොළඹ: එස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.
- ශ්‍රී ලංකාවේ වර්තමාන සමාජ අර්බුදය*, (1988), ඒ. ටී. ආරියරත්න, එදිරිවීර සරච්චන්ද්‍ර (සංස්.), ගලකිස්ස: රාවය ප්‍රකාශකයෝ.

Baker, Ronald L., Hoosier, *Folk Legends*, (1982), USA: Indiana University Press.

Boyles, Nancy N., *That's a Great Answer*, (2012), USA: Maupin House Publishing.

Tylor, E. B., *Primitive Culture*, (1871), London: John Murray.